

ваше да прѣдставлява вѣстника въ дни на интересни събития.

Главниятъ редакторъ извади часовникъ, погледна колко е часа и съ безпокойствие забѣлѣжи:

— Не ще се яви: врѣмето минава! А да се мълчи не бива! Вѣстникътъ се излага! Ще трѣбва да си разчистимъ смѣтката. Инѣкъ . . .

— Изгледва, че не ще има смѣлость, — добави третия, подъ чието плешаво чело, малкитѣ му тъмни очи внимателно слѣдѣха погледа на главния редакторъ, за да прѣдугади мисълта му. И като се увѣри, че остритѣ изрази се харесватъ на главния редакторъ, додаде: ако ли пъкъ дойде, трѣбва да мислимъ, че той е голѣмъ циникъ. Тия писма сѣ съкрушителни. И азъ на негово мѣсто бихъ се обѣсилъ.

— На врата на нѣкоя . . . се изкикоти оня съ чепатия носъ и отъ смѣхъ недоизказа мисълта си.

• Редакторътъ го изгледа надъ очилата си недоволенъ. А оня съ плешавото чело, за да заглади впечатлението отъ думитѣ на своя другаръ, се намѣси:

Азъ и по-рано ви казвахъ, че той не е сериозенъ човѣкъ. Тогава, обаче, всички посрѣщнахте моето мнѣние не тъй.

— Както и да е, — подзе главниятъ редакторъ, и сега ни прѣдстои да запазимъ прѣстижа на вѣстника, па и да охранимъ партията. Не успѣемъ ли — противниктѣ ни нѣма да се посвѣнятъ отъ нищо.

— Жалко, че губимъ единъ отличенъ журналистъ, — продума съ чепатия носъ.

— И тъй да е, — се намѣси брадясалиятъ юношъ, пакъ трѣбва да се дѣйствува сиѣшно. Още въ утрѣшния брой трѣбва да оповѣстимъ, че той излиза изъ редакцията ни.

— Азъ даже мисля, — допълни плешавиятъ, — че нийможемъ да обявимъ, какво той отдавна е прѣстаналъ да бѣде сътрудникъ.

Главниятъ редакторъ вдигна глава, изгледа всички и замълча, като да се готвѣше да каже последня дума.

Ала въ това врѣме вратата се отвори:

Всички останаха изненадани, когато видѣха Николаевъ.

— Здравѣйте, господа! — поздрави Николаевъ.